

Opí Luna

Nesmysluj

1924	- 1 -
Popři to!	- 1 -
Encore répété	- 2 -
Stáňa paří	- 2 -
Lékařský rozsudek	- 3 -
Třetí slovo platí	- 3 -
Okrajové záležitosti	- 3 -
Prezident o krok napřed	- 4 -
Hledání ztraceného kvasu	- 4 -
Vepřové a pionýrka	- 5 -
Krédo zavařeniny	- 6 -
Jen tak na pokraj	- 6 -
Stáří a co přineslo	- 6 -

Mám-li rozvázanou tkaničku, kousnu se v Děčíně do ústní stěny. Zde jsou pro to důkazy.

Ve středu jsem usilovně pracoval nad Bretonovým manifestem, tváří v tvář papíru zdálo se mi o Saint-Pol-Rouxovi v Camaretu. Bil mě, sám ostatně spící, letovací pistolí, ani nevyměnil patronu. Benjamin Péret pozoroval ptáčka. Tokačka kukala za rohem do ucha Francise Picabia, který volal: „Savon, vite!“ Ostatně, proč by si neporučil mýdlo, když jeho spolubydlící Marcel Noll kouří cibulové košilky?

A tuhle znáte? „Potká se Picasso s Toyen na Champs-Élysées a povídá: Ric pic bum! Ona mu odvěti: Ale ty můj jarabáčku, kala kala kum.“ „Ano, znám ji,“ opáčí Jacques Baron, „ale kdo je to Toyen? Kovadlina nebo biletářka?“

To už na mě bylo moc, tak jsem utekl do křoví. V hájku zimozrázů se milovali Robert Desnos a poklížečka holubinců. Hnal jsem to zpět a o keřík si zastříhl kotletu. Jakýsi hlemýžď mi hbitě zastoupil cestu a přišlápl tkanice škorní.

Padal jsem déle než sníh v prosinci. Překvapilo mě, že antikvář v podhradí má psotník. A jak žehral na město! Naopak v krámě měl pro mé potřeby pusto. Snad jen Konstantin Biebl v jedné odsunuté polici. „Nemáte Analogon?“ chci se zeptat, avšak tu si vzpomenu, že si stojím na šňůrce. Venku plivu krev, ač nejsem tuberák.

Popří to!

Sílí-li mi čárka na těhotenském testu, nosím chlapce s koňskou nohou Jusepe de Ribery. Pekli jsme ho v Louvru na toaletě pro invalidy. Dlouho jsem si nebyla jistá, teď po sérii těžkých snů, mám konkrétní představu, jak došlo k oplodnění.

Na veřejných záchodcích v ulici Calle de la Palma Salamanky, mě uhodila do zátylku železná voj zemědělského valníku. Z prašného mraku postupně vycházeli tito malíři: Vincente Camaron, Jose Pineda, Eduardo Rosales (ten byl velmi prudký), Juan Gris, Pablo Gargallo, Pablo Picasso (aby tu chyběl), Joaquim Mir (jeho penis mi způsobil nemalé problémy), Jose Balmes, Esteban Vicente a Eugenio Fernandez Granell. Ve druhé vlně přišli tito: Jorge Ingles, Juan de Juanes (měl brnění a nemohl ho vyndat), Diego Velazquez, Francisco de Zurbaran. Ve chvíli, kdy vrcholil Angelo Nardi, mihla se, myslím, v pozadí Remedios Varo. Byla jsem už skoro mrtvá, tak jsem si málem nevšimla, jak těžce dýchá. Třetí vlnu už si nepamatuji. Zdál se mi druhý sen o tom, jak s maminkou pečeme v Zajíčkově vánoční cukroví. Máma mě náhle řízla do stehna. Přišel Ribera. Dlouho mě chlácholil, umýval vodou, hladil po vlasech, foukal modřiny celého těla. Vzal si mě zvláštním způsobem, chvíli jsem byla v jeho podpaží a on v mém.

Ribera mi nakonec řekl pár vět španělsky. Probudila jsem se v Louvru na záchodě se strašnou kocovinou.

Encore répété

Jsem vyjetý jak život sám, když mu s příchozím jarem vysychají rezervoáry serotoninu a ptáčkům se odchlípují rohovky. Já, který běhám městem a volám: „Jsem Toledo, kastilská perla!“

Večer přijímám závlahu a je lépe, prácheňská perla vyčaruje cuknutí báječného oka Žofie Ch. Krčma ukrutně puká energiemi, bobtná zlem úlisných samic a peklem zlých samičích úlisnic. František si objedná pukavce (rum, rum, rum) a bezzubý je vyseparován, zmizen.

Protože barmanka je valkýra a moje kamarádka. Mezi smrtmi si vyprávíme palindromy: Rats live on no evil star nebo fick mich' 'hcim kcif. Je to přepěkné sepjetí beletrie a singularity.

Odcházím z Valhaly povznesený. Děvče u kandelábru chutná jako esence bílé broskve v ryzlinku 2010. „Jsem Toledo, jinovatka z hor, puškvorec v lanýži!“ volám a horník v důchodu klepne starou fajfkou o sklo a pokyvem mi dá respekt.

Už dávno nejsem bolestín, paskvil mladého vejce, dokážu dnes s nevelkým úsilím zapískat psovi na tesáky a polaskat Bretona na třetím podbradku. Přestože jsem si vědom svých sil, nezneužívám magii elementů, držím se v ústraní akademie. Jsem Toledo, přepětí sil v klacku, bolest ohně v žilách! Beru si a cucám kostku cukru, to mě vždycky vyšlemuje. Pojď jaro a nezvadni hned, až zjistíš, kdo před tebou zeje!

Stáňa paří

Zdalo se jí, jak plave čubičku v bazénu Vida firmy Krüland. Byl plný másla. Šlachovitý chlapec s odhaleným údkem sledoval pH faktor a zároveň žhavlil stěny. Přiletěl Žvahlav, mladík ho lapal sífkou na nečistoty, zatímco subrety v pozadí hrály gorodky. Byly tam ještě nějaké sukuby a chlamydie. Ona pítí nikdy moc nedala, jenže gay cluby bývají v tomto zrádné. Ještěže mám u postele dětskou vaničku, napadlo ji a letmo hodila kotvu.

Vzápětí měla několik fraktálových intermezz, jakoby motýly, ale spíše kolibříci jí vystřelovali ze záňadří někam dolů. Mírně si odříhla, přitom ve snu to vypadalo, že zpívá „Plují lodi do Triany“. Lišák Pedro se usmíval z poličky, ale to ona neviděla.

Naopak si vybavila okamžik, kdy jí už třetí Asiat v jejím životě líbal kotníčky. Ale fuj, slyšela tchýni. To už bylo opravdu hodně k ránu a někdo nahoře naklepával vepřovou kýtu.

Lékařský rozsudek

V posledním snu toho rána běžný atrofovaný úředník hledal ve Vinohradské nemocnici pavilon léčby nemocí z povolání. Vrány, které dosud snídaly na lampách odštěpky rzi, přiklovaly rezidua barvy.

„Máte krev v moči,“ čekal, až ho dohmatá – játra a všechno ostatní v normě. „Zhorší-li se to, uvidíte vodu, ve které řezník vypral čerstvě zbourané maso.“ Skoro by se usmál, nebýt té štiplavé bolesti v ledvinách.

Venku potkal tvárný mužík profesora Janderu. Říkal si, co tu dělá docent Jandera? Znal ho ještě z akademie.

Na Vinohradské třídě zakopl o fez pohřešovaného marokánce Amara Abase. Prapodivný tunel rozevřel okruží, nebyl ani tak dlouhý, aby si představil krinolínu. Na druhém konci, ovšem těžko soudit konce, propadl do soudní síně v Old Bailey. Zrovna tam měli Jabeze Balfoura a předváděli sněhovou kouli.

Počkal, až padne ortel a zavzpomínal, že má v ledničce na odstátí sulc. Vyplašeně se rozhlédl. Z kapsy košile trčela lékařská zpráva se zbytky brokolice v bazalkovém jogurtu.

Třetí slovo platí

Lepil se nám jazyk, čerstvě naklížený jazyk lidí vytržených z úst hucho hucho. Také hlavatka podunajská si dnes koupí stáčenou sodu Pod pramenem 10. Léčí kyselý žaludek.

Chtěli jsme třeba říct: „To je ale pěkný demiurg.“ Nějak se to zvirtlo a ven vyšlo: „Nech sa páči, markíza.“

To by ještě nebylo to nejhorší.

Říkali jsme ‘mohu poprasit’ na vyšších místech, až u Praděda, navíc v přítomnosti krásné dívky s hříbkou na kabátě. Teodor se odvážil: „Slečno, jste tak surpidorní.“ Opět úřadoval zamotaný lízák, takže nedošlo ke spojení Teodora a eklektické cívky. Ještěže máme čokoládu.

A teď to přijde!

V rozhodujícím okamžiku nás zaskočilo děsné mlhavo. Před námi vytanula mozková dysfunkce - Nesmysluj. Od té doby máme nehty dohněda od vlašských ořechů.

Okrajové záležitosti

Pohádky jsou jako střevlíci, jejichž fotografie kdosi správně ořízl kudličkou. Rozumějte tomu tak, že můžeme napsat cokoli a bude to pěkné. Tedy za předpokladu, že máme v záloze letku pečlivě vypěstovaných sršňů, kteří zdatně rozbodávají mýty o slovu.

Kdosi luskl, řeklo se “ňů era” a ostatní zažehli své mobilní telefony. Lidé, na pozadí svých vlastních příběhů, viděli příběhy ostatních, které se prolínaly. Skoro jako cesta, na které stojí člověk s cestou v oku a člověkem na té cestě. Takhle to kdysi napsal mladý poustevník, na počátku, plný chaosu a energií, co smíseny se mění v těkavé běsy.

Proud se jeví velice svobodně, samovolně a neklidně. Vodní vlasy ve vrstvách tvoří poeticky průhledný útvar vrcholící v hladinách prskajících kudrlinek. Nechte si své bobří hráze od cesty a poslechněte příběh o lásce.

Jejich trajektorie, vykreslované desetiletími průměrných dní, se dotkly, přilepily jedna na druhou a společně protkaly éter miliony nitkových impulsů. Pokud to není pro vás příliš kašovitě, představte si Afrodité a umocněte mnohokrát, tím se přiblížíte dimenzi, ve které ji vnímal. Ošemetné použití Slova na tomto místě, tedy mezi dvěma nebeskými tělesy, jihne a stává se oprávněným. Nezúčastněnému pozorovateli připadá jejich dar jako erupce veškerých odstínů růžové a slyší přitom hejno kopulujících bílých králíčků.

V rámci vesmíru se snad jedná o okrajovou záležitost. Ale s myšlenkou na náš svět, který stejně tak může být molekulou ve vesmíru úplně jiném, dovoluji se pousmát všemu.

Prezident o krok napřed

V podstatě na každém se dá něco najít, co je směšné a k odsouzení. Sošný prezident promluvil k národu dokonalým falzetem a ostře spisovnou řečí. Žena ve studiu si povšimla bílého vlasu, který unikl utajení, byl nedobře utajen. To bylo tak všechno.

Přestože jednou prezident zaměnil spojku i za částici i, téměř nikdo to nezaznamenal, šlo to pouze do svodky městské policie v Libni. A tak se občané domnívali, že v čele stojí vtělený bůh.

Nicméně v hostinci Na Růžku načali u stolu číslo dva štamgasti právě olomoucké tvarůžky. Milena Plecí si šáhla do kštic a v dlani jí zůstala malá kulička. Sčítací komisař klesal na dno hostivařské nádrže, přetížen lístky v nasáklé brašně. Ervín Z. polknul poslední Zoloft tohoto dne v předepsané gramáži a oddal se snění při otevřené větračce. Kdosi tu s ním seděl a nikdo nevěděl, který to byl a jestli vůbec. Někdo nafoukl psa přes řitní otvor, komerční televize v něm pak objevily talent ke psaní uměleckých letáků ocasem.

Prezident si většinu z toho uvědomoval, přesto zachoval dekorum, ovšem paní v jednom brněnském bytě si povšimla mírného zakolísání v perlivém vokálu.

Hledání ztraceného kvasu

„Ale jak začít?“ učeň žvýká klobouk pera a neví, otisky drobných předáků hází neodolatelný dezén.

„Jak začít... Ale jak skončit?“ mistr zadáky odcvakne zátku ležáku, odebere z Benediktýna pořádný štos.

V pyskárně ulice Husovy je takovými kumštýři naplněno několik řad.

Sousedící Úlehlá se hemží kovařiky, říkají si agenti. Je jich tolik, že ohlušují podpatky hnát – měšťan Josef Horný volá: „Hnát vás holí, jen kdybych ji měl.“

V téže Husově kněžstvo dává odpustky za dobré olovo, doba je zlá. Mezi nimi i Jan Sakra alias Jan Milený, tajně chodí pro pohlazení samice od kocoura.

Ta číhá na schodišti chrámu, chtivá zachycení výplat kovaříků.

Tak je to už od periody slečny Žákovské, pro ni mají oči všichni, nejen lnáři místní pazderny. V prvním patře přístavku dlí šmírák Čížek, zapisuje si, co řeknou kovařici, kněží, kurvy a kočkovití, aby posléze předal flekatý papír donašeči ke kritice. René Bonz s jedem v oku práská na Čížka ve věci bičování sešitu, vyvolávání jakéhosi Danta, rozhodně spoluviníka. Úřad vše eviduje.

„To je veskrze lživé nařčení, otec, starý Číž, ponocný, se ohradí kabaretem a puká z pěnovky děs.“

Kuběna a daguerrotypista vytvářejí v zastrčeném kamrlíku pornografické kartičky. Píše se rok 1847 a nikdo ze zúčastněných nemá tucha o existenci sčítací blány.

Vepřové a pionýrka

Z hleničku zůstal jen cípek se zápisem ‚umyto s pány‘. Co na tom, že nesvedla správně nakládat písmena do buničiny – měla jí.

Hned vedle ulice v Jámě, tak nadějně svažitou, pomalu až za žižkovská stoupání. Nakonec, hydrant tu je...

Představovala klišku s oblibou svým soudruhům, sousedům i souslehům.

Hřívou hnědých klasů rozmetala pole, vepři říhali vzrušením, když je štrejchala kýlem bárky plující nad latifundiemi.

Vezla si prorostlé, trošku zapšoukalo nad řekou.

Ne, pravila ta Xantipa, ne v mé nepřítomnosti, duchem na stránkách hleničku.

Hloupost prý bydlí v každé ulici značené prvočíslem.

„Co je, myslíš, mé šťastné číslo?“

Kňour vydal sten téměř orgasmický, mohlo to taky znamenat ‚sedm‘.

Tohle muselo nedobře skončit.

Krédo zavařeniny

Je to už druhým rokem, považte si to, co mám plotky s psacími potřebami.

Mohu dosvědčit případy pomínutí i tvárnosti, ale také vytrvalé ráce – teriéři jsou zdatní lízači.

„Patlanina, nechutná, nesmyslná,“ to řekl tesař Jirsa. Zapsala jsem si to.

„Méně než nic v koutcích půlměsíce,“ to řekl přidavač Žibruň.

„Hovadina pí er na desátou,“ hnojař Škarpa.

Včera jakýsi kosmatec přiložil na mé sklo cedulku: šlemovitá, mlaská, dobrý ročník, píše.

Beru si to zasvé.

Jen tak na pokraj

Není těžké stvořit Vilemína Kořátka, Archibalda Kaze ani Jacintu Líbeznou, při dnešní průtočnosti dálnic. Avšak zaranžovat život slávky, aby nezvadla při transportu do mravence, si žádá odhodlání vskutku narkotické.

Tak jako Trepifajksl nemohl nikdy psát moučkovou tinkturou hexametry, jepice vyniknout v epice po anticku, nezdařilo se pofiderní užovce podnikat v brakové literatuře.

Pít utrejchy s etiketou ‚energie pro každý den‘ je záviděníhodná ostuda i pro dobře situovaného malíře středního stavu. Neříkám jiného stavu. Potřebuje dát plátnům fixírkou glanc, ale zároveň dosahuje efektu, který utopisté jmenují ‚outremer‘.

‚Nique ta mère‘ zní podobně jako revolver, rozdíl spočívá pravděpodobně ve způsobu jednání ruky. Na výrazivu ve finále nesejde a Breton, když se drbal na šošolce, si to myslel taky.

Stáří a co přineslo

„Mám hrozně ráda staré lidi, jsou tak komičtí,“ povídá Magda, co k ránu měla zdání, že je opět v juvenilních letech a říkala: „Mám v oblibě stařečky, co krok to pšouk, ale ve vráskách vždy vyrytý smích.“

„Magdičko, spi, spi a nemluv, víš, že pak ráno nemůžeš úplně rozkvést,“ slyší svého muže Františka hodně zdaleka a zvysoka. Jsou oba už dávno ti tam, jenže ona nestačila dosnít sen o blaženém stáří. František ho nechává zrát při topném tělese, aby bylo tak akorát proleželé a čpavé. Ale to jsme u sýra, nyní jde o lupy.

„Stáří mývají hodně šupinek v hlavě. Lupy jim padají do ranní kávy z melty, do syntetického oběda a večer, když zapíjejí tabletky, do šťávy. Jakmile stáří překročí magickou hranici osmdesáti let, mění se lupy ve strupy. Tohle se mi nelíbí!“

Magda, která visí v éteru jako myšlenka, se zarmoutí. „Já měla jiný sen, o švarném Turkovi s jataganem, jak projíždí naším městečkem. Zamává tou čepelí a srazí Macháčkové z plotu skleněnou kouli. Pojď, pokyne mi a já, moji milí, jdu. Jedu s ním na tom koni, usnu a zdá se mi sen, jak jsem umřela a ten můj Franta mě stále slyší a zalévá vzpomínku jako ty muškáty na zápraží.“